

K ü l ö n f é l é k .

A „Jagdzeitung“-ban következőket olvasunk. „Egy úr, birtokosa egy szelid őzbaknak többször kísétál vele a reichenai császári erdőbe. A bak e sétáknak úgy örül, mint valami vizsla; künn messze elszaladgál az erdőbe; s ura füttvére vissza térvén, nem egyszer társaságban jelenik meg.“

Üzekedés ideje alkalmával 2—3 napra is elhagyja a házat, de mindig, habár megviselve is, vissza tér.

Hogy az őz igen megszelidül átalán ismert dolog, a bak azonban másod éves korában döfös kezd lenni s mindenkit meg támad, a ki hozzá közelít. Bakot tehát csak herélve érdemes tartani. Annál kedvesebb a suta. Ditrich aus dem Winkell, kitűnő vadászattanában következő vonzó esetet beszél el.

„Testvéreim egyikének birtokában volt egy szelid őz-suta, a mely emberi társaságban magát legjobban látszott érezni. Gyakran ült lábainknál, s igen szívesen fogadta az engedelmet, melyben különben ritkán részesül, a divánon sógorném mellett helyet foglalhatni. Kutya és macska kedves játszótársai valának, kik ha megbosszantották, első lábainak kemény ütéseivel vették büntetésüket. E kedves állat velünk járt a szabadba sétálni, sőt maga is elbarangolt a mezőben, erdőben. Itt gyakran őzbak szegődött hozzá, s egész a faluig elkísére őtet,

Novemberben, vagy Deczember elején pár napot és éjet az erdőben töltött csak rövid látogatásra térve haza. Rendes időben meg elett; a kis godolyék azonban vadak maradtak, s rendszeren ha megerősödtek, az erdőben szabadon bocsájtattak.“

„Nevezetes az, hogy még üzekedés alkalmával is, ura hívására, a bakot elhagyta, ez azonban messziről követte őt. Az erdőszélről azonban a suta bakjához vissza tért.“

Ki hinné, hogy e kedves állatot, daczára annak, hogy nyakán csengetyüt viselt, valami gonosz ember agyon löni nem átalotta.

Nyulasy Farkas.

A bükkmakk mérges. Ismételt észleletek útján bebizonyult hogy a bükkmakkból való olajütésnél nyert maradék, az úgynevezett bükkpogácsa

a lovakra nézve nagymértékben mérges hatással bír úgy hogy 1—1½ font mennyiségben adva halált okoz. A többi házi állatokra nem hat oly mérgesen minthogy ezek nem esznek belőle annyit a mennyi megmérgezésükre szükséges lenne. A makkra kihajtott sertések elkábulása s az erre következő hányás, szintén a kis mértékben való mérgezés jele. A mérges anyag a makk héjában és belében van, az olajban azonban nem található. A mérge a hátgerinczre hat s tüdő szélhűdés és megfulás által halált okoz; a mérgezés befolyása igen heves. N. F. P.

Kendervetés a csemeték közé faiskolákban. Kvapil erdőmester a „Somogy“-ban azt mondja: hogy a faiskolában májusban a szükséghez mért távolságban kendermagot vet a facsemeték közé, és a kendert azután a nyári hőség múltával lassan lassan szükség szerint ritkítja, míg egészen el nem fogy, s a növények öszig a szabad levegőben való önáláshoz hozzá szoknak. A kender ányékot tart s megvédi a csemetéket a nap heve ellen, a földet pedig nedvesen tartja. E kendervetési módot 2 év óta használja, s azt véli észre venni, hogy azóta csemete kertjeiben kevesebb a féreg. I.

1000 mérő mocsártölgy- és csermakk, továbbá 200 mérő gesztenye kerestetik egy csehországi uradalom számára; a makkra nézve kívánatos hogy fajonként elkülönítve legyen.

Az ajánlatok címezendők: An die Administration der allgemeinen illustrirten Zeitschrift für Land- und Forstwirtschaft, Wien Leopoldstadt Schmelzgasse Nr. 5.

Kruspér István, József műegyetemi tanár, **Földmértanának** első füzeté 5 ivnyi terjedelemben megjelent. Ezen füzet tartalma: Bevezetés, Szokszögtan, Láttan. Sietünk t. szaktársainkat ezen örvendetes jelenségről tudósítani azon megjegyzéssel hogy ezen valóban hézagpótló s magyar nyelven e nemben első és egyedüli műre még folytonosan előfizetni lehet 5 forintjával a szerzőnél közvetlenül, vagy levélutján Budán a Polytechnicumban.

Szerkeszti és kiadja: **Wagner Károly.**

Főmunkatárs: **Divald Adolf.**

Selmecz, 1868. Nyomatott Mihalik István-nál.

E. L. 1868. VI

Alers nyeső fűrészze.

